

Det är skillnad på folk och folk

Maria Sandblad

Det konstaterar vi nästan dagligen – små försnillare åker i finkan, skattesmitare med brevlådeföretag och enorma fallskärmar lever gott. Men det är också skillnad på land och land. Som ... säg Saudi Arabien och Kuba. Även där är det pengarna som avgör – dvs den som har klarar sig undan alla argusögon, utom tillfälliga glimtar av en förfärande sanning, medan den som inte har ständigt synas i varje söm, fördöms av en nästan enig omvärld med USA i spetsen.

Till det ena landet åker delegation på delegation för att sälja sina mest vinstbringande exportprodukter, i det här fallet Sverige. Ibland i sällskap av en gammal justitieminister, ibland nästan med en kung, ibland med näringslivets toppar, som nu, Marcus Wallenberg som basar över Bofors bedrövliga produktion av dödliga vapen – allt ifrån trampminor för lätta fötter till tyngsta möjliga artilleri som används för att döda. Utan några svårigheter, utan några moraliska betänkligheter eller invändningar mot ett land som öppet stött IS och annan terrorism, utan att fundera över när och var vapnen används, med de lukrativa handelsavtalen som ögonbindel och väl inoljad ursäkt.

Till det andra landet åker inga handelsdelegationer eller slipsklädda ministrar. Med det andra landet vill man knappt ens handla innan styret förändrats, man skickar istället pengar och personer för att öppet eller i det fördolda, tillsammans med en dokumenterat utländskt finansierad (läs USA) ”opposition” undergräva ett statskicks och ett ledarskap som statschefer och ministrar uttalar sitt demokratiska förakt för. Ett land som prickas, kritiseras och klandras i alla tonarter i de flesta forum och sammanhang – trots att FN i sina olika underorgan prisat många av landets sociala landvinningar under USAs oöverstigligt kostsamma, enligt folkrätten illegitima handelsblockad, som i mer än 50 år fördyrat och försvårat livet på ön. Hit åker ingen utan att avkrävas ett fördömande av landet.

Det ena landet är en medeltida skräckstat där kvinnor inte får finnas eller synas eller köra bil, där våldtagna hembiträden från fattiga länder som Pakistan och Bangladesh hängs medan förövarna går fria, där män och kvinnor piskas och halshuggs offentligt på parkeringsplatser och utanför moskéer för att de hävdar rätten att sätta ord på alla ofattbara färor som utspelas här, i landet som levererat vapen och outhärligt stöd till IS, som bombar sjukhus och begravningsföljen i Jemen och förser sina terroristkumpaner i Syrien med ständigt nya vapen och där en enväldig kungafamilj av män styr sitt land med våld och en skoningslös järnhand – en levande mardröm. Ett land där politisk opposition, t.o.m. en önskan om att få tänka i andra banor, kan vara detsamma som en omedelbar dödsdom.

Kom får ni se, här har revolutionen gjort jättefel ...

Det andra landet har bland det högsta antalet kvinnor i politiken, i företagsledning, vid universiteten och bland studenter och akademiker i världen. Där finns en konstitution som handlar om jämställdhet, där man t.o.m. säger att män ska hjälpa till med hushållsarbetet, där kvinnofriden och rätten att bestämma över sin egen kropp är en självklar rättighet. Där utbildning, för flickor och pojkar, från första klass fram till färdig civilingenjör- eller läkarexamen och sjukvård, inklusive njurtransplantationer och bypassoperationer, är gratis, där det finns en livgivande sensualism i relationen mellan män och kvinnor, där kvinnorna är outhärliga för samhällets utveckling. Ett enparti-land, men med intensiv politisk aktivitet bland gräsrotterna, där den USA-finansierade ”oppositionen” ibland får sina medlemmar fängslade för förseelser och ibland tas in till förhör – något som brukar väcka ett ramaskri i världen när det sker. Men värre än så blir det inte.

Det ena landet genererar och exporterar våld och förödelse. Men som Stefan Löven uttryckte det – ”jag sätter inga etiketter på länder”. Snarare ”en viktig handelspartner och aktör i området”.

Det andra landet som exporterar läskunskap, hälsovård, musik och katastrofhjälp till fattiga länder i hela världen stämplas som diktatur, ett land man aldrig skulle krusa eller skicka kungen till för att be om ursäkt för diplomatiska övertramp. Eller ta Kongo Kinshasa, helvetet på jorden, särskilt för kvinnor, som har den nödvändiga metallen till mobiltelefoner och datorer, Vem fördömer det landet dagligen? Vem vill göra affärer där?

Är det detta mänskligheten nått upp till - stoppa världen, för jag vill kliva av.

Tidigare publicerad i Fria Tidningar